

[Bramsnæs.]

nerne her i Danmark, har arbejdet sig til dem. Det er muligt, at det er opsparet Arbejde, men det er sandelig ikke Arbejde af dem, der ejer Millionerne. Jeg ved heller ikke, om det ærede Medlem, der talte saa smukt om de store Godsejeres Interesser, tror, at den Formue, som de ejer, er deres opsparede Arbejde. Ogsaa her vil jeg sige, at det er muligt, at det er opsparet Arbejde, men det er ikke Godsejerne, der har arbejdet. Nej, den Tale om det opsparede Arbejde hos disse store Formuebesiddere, som man her vil beskytte og hjælpe, har intet Steds hjemme. Disse Mennesker har saamænd ikke slidt sig til de Penge, de har, de har tjent dem paa en meget let Maade, hvis de selv har tjent dem; de fleste har jo arvet dem, og deres Forfædre har heller ikke tjent dem. Saadanne Millionformuer tjenes ikke ved eget Arbejde, det burde det ærede 7de Medlem for 6te Kreds vide. Hvis de kunde tjenes ved Arbejde, saa er det underligt, at det ærede Medlem og andre ikke har arbejdet saadan, at de er blevet Millionærer, for det maatte jo saa være en let Sag for alle at arbejdesaaledes, at man blev Millionær. Nej, det er ikke opsparet Arbejde, som her beskyttes, det er kun opsparet Udbytte, i Regelen af andre Menneskers Arbejde, som man nu vil beskytte paa en Maade, der er i Strid med alle demokratiske Skatteprincipper.

Kapitalopsparingen vil man beskytte. Ja, er man nu sikker paa, at man fremmer Kapitalopsparingen ved at give Formueskattelettelse? Det kan jo lige saa godt være, at man fremmer Forbruget. Hvem garanterer for, at de Mennesker, der faar en Skattelettelse paa deres Formue, ikke udvider deres Forbrug? Det er ganske umuligt at give nogen som helst Garanti derimod. Jeg vilde tro, det mest sandsynlige var, at de udvidede deres Forbrug, saa det altsaa i Virkeligheden kun blev en Udvidelse af Forbruget, der foregik. Det er efter min Mening fuldstændig ubeviselig Tale, at man ved at lette Formueskatten kan fremme Kapitalopsparingen. Nej, man kan saamænd lige saa godt gøre det modsatte. Det afhænger af den rent økonomiske og psykologiske Tilstand, der findes hos disse Mennesker, om de vil udvide deres Forbrug, fordi de betaler mindre Skat, eller de ikke vil gøre det. Det er dog en Kendsgerning, at mange Mennesker er tilbøjelige til at sige som saa: Nu slipper vi for saa og saa mange Tusinde Kroner om Aaret i Skat, hvorfor skal vi saa ikke udvide vort Forbrug nu, da vi har Raad til det?

Og jeg skulde tro, at de fleste af de Personer, som lever i de Kredse, her er Tale om, netop paa Forhaand vilde være indstillede paa en saadan Betragtning. Jeg vil være tilbøjelig til at antage, at den Lettelse, som Formueejerne faar gennem dette Lovforslag, vil bidrage til et udvidet Forbrug hos disse Mennesker og altsaa ikke bidrage til en Forøgelse af Opsparingen. I hvert Fald vil den ikke forøge Opsparingen, den vil tværtimod formindske den, hvis Staten ellers vilde anvende de Penge, den fik ind gennem sin Formueafgift, paa en kapitalopsparende Maade. Jeg giver derfor ikke noget for disse Udtalelser om Kapitalopsparing; deres Rigtighed kan ikke bevises. Det er Slagord, man anfører, saaledes som det ærede 7de Medlem for 6te Kreds var saa elskværdig at betegne Udtalelser, der ikke falder sammen med dem, han fremsætter — Slagord, som skal dække over den maaske lidt daarlige Samvittighed, der endnu findes indenfor Venstre, fordi man er inde paa en Beskatningsform som denne. Det er ganske umuligt for Finansministeren at give noget som helst Bevis for, at Kapitalopsparingen fremmes her, det er lige saa let for mig at give et Bevis for det modsatte. I Virkeligheden kan vi kun opstille Formodninger, og det forekommer mig, at den Formodning er berettiget, som jeg opstiller, at de Mennesker, der, som de selv siger, føler Trykket af Skatten, vil udvide deres Forbrug, saasnart de faar Mulighed derfor, og at der derfor ikke bliver Tale om nogen som helst Opsparing — der bliver Tale om, at disse Mennesker faar et større Forbrug, og at Staten faar færre Indtægter.

Hvis det endda var saadan, at man kunde paavise, at Samfundets samlede Kapitalopsparing forøgedes, ja, saa kunde vi tale om det, men hvis den højtærede Finansminister vilde have været sikker paa noget saadant, burde han jo slet ikke have brugt den Fremgangsmaade, som han nu har brugt. Saa vilde han ganske vist heller ikke været blevet saa gode Venner med Millionærerne, som han nu bliver. Men saa burde den højtærede Finansminister have brugt den Fremgangsmaade, at han sagde: Nu er der 10 Mill. Kr. — eller hvor meget det nu er — paa Driftsbudgettet, som jeg kan undvære, men disse Penge anvender jeg for at være sikker paa, at de gaar til Kapitalopsparing, paa Statens Kapitalopsparingskonto, eller rettere sagt, dem anvender jeg til Tilbagebetaling af Statsgælden. Paa den Maade kunde han have sikret sig, at Pengene i Stedet for at for-